

MATTHEÛS

7:6

Geef heilige dingen niet aan mensen die de
waarheid niet naar waarde willen schatten.

GELEZEN UIT

Herziene Statenvertaling

BELUISTER OF BEKIJK

versvoorvers.org/mattheus/7-6

BELUISTER OF BEKIJK

Inhoud

1	Heilig voedsel en parels als beeldspraak	2 min	3
2	Dieren als beelden voor mensen	4 min	4
3	Reine dieren, honden en heidenen	4 min	6
4	De geestelijke waarde van de parels	5 min	8
5	Het Evangelie en liefde voor de waarheid	8 min	11
	Om verder te lezen		15

1

Heilig voedsel en parels als beeldspraak

We gaan naar Mattheüs 7, vers 6, waar Jezus zei:

Geef het heilige niet aan de honden, en werp uw parels niet voor de zwijnen, opdat die ze niet op enig moment met hun poten vertrappen, zich omkeren en u verscheuren.

MATTHEÛS 7:6

Wat een vreemde uitdrukking is dat:

Geef wat heilig is niet aan honden.

Waarschijnlijk is het beeld hier dat iemand voedsel neemt dat in de tempel aan God is geofferd en rechtmatig aan de priesters toebehoort, en het voor de honden gooit in plaats van het aan de priesters te geven. Dat zou net zo ongepast zijn als iets anders waar Jezus over sprak. Hij zei:

Hij antwoordde echter en zei: Het is niet behoorlijk het brood van de kinderen te nemen en naar de hondjes te werpen.

MATTHEÛS 15:26

Dat zei Hij bij een andere gelegenheid tegen een heidense vrouw die Hem om een gunst vroeg. Op dat moment was Hij inderdaad alleen gezonden naar de verloren schapen van het huis van Israël, en dat zei Hij ook. Hij gebruikte het beeld van voedsel dat aan kinderen toebehoorde, maar dat voor de honden werd gegooit in plaats van aan de kinderen te worden gegeven.

Wanneer Hij hier spreekt over het geven van wat heilig is aan honden, bedoelt Hij vrijwel zeker heilig voedsel. Heilig voedsel zou voedsel zijn dat eigenlijk bestemd is om door de priesters en de Levieten te worden gegeten, niet door gewone mensen en al

helemaal niet door honden. Het zou volkomen ongepast zijn om dat voedsel te nemen en het aan de honden te geven.

Hij zegt:

En gooi je parels niet voor de zwijnen.

Ze zouden die nauwelijks op waarde kunnen schatten. Ze zouden ze gewoon vertrappen en zich daarna ook tegen jou keren. Het is duidelijk dat Jezus iets probeert over te brengen, maar Hij gebruikt beeldspraak. Ik denk niet dat iemand ooit werkelijk het probleem heeft gehad dat hij de gewoonte had parels te pakken en die naar varkens te gooien. Ook bevindt niemand zich werkelijk in een positie waarin hij heilig brood kan pakken en het aan honden kan geven. Voor zover bekend is dat nooit een gebruik geweest, en het is moeilijk om je een situatie voor te stellen waarin het zou gebeuren. Het is niet waarschijnlijk dat Jezus bedoelt dat Zijn woorden in die zin volkomen letterlijk moeten worden opgevat. Hij gebruikt beeldspraak.

2

Dieren als beelden voor mensen

Wanneer Hij over honden en varkens spreekt, heeft Hij het niet werkelijk over varkens en honden. Hij heeft het over mensen. We moeten beseffen dat dieren in de Bijbel soms voor mensen staan in bepaalde wetten en illustraties in de Schrift.

In het Oude Testament staat bijvoorbeeld dat je een os niet mag muilkorven wanneer hij het graan dorst. Het gaat daar over een os die wordt gebruikt om de molensteen rond te draaien en graan tot meel te vermalen. Hij mag geen muilkorf omkrijgen en mag tijdens het werk niet verhinderd worden te eten.

De apostel Paulus haalde die wet aan in 1 Korinthe 9. Nadat hij de wet had aangehaald:

Want in de wet van Mozes staat geschreven: U mag een dorsende os niet muilbanden. Bekommert God Zich alleen maar om de ossen?

1 KORINTHE 9:9

zei hij:

Bekommert God Zich soms om de ossen? Of zegt Hij dit vooral omwille van ons?

1 KORINTHE 9:9-10

Vervolgens bevestigt hij dat God daar in werkelijkheid zei dat mensen die God dienen niet verhinderd mogen worden de ondersteuning te ontvangen die hun toekomt. Paulus zag deze wet over ossen als iets wat op mensen van toepassing was. Het was een les over mensen waarin een os als beeld werd gebruikt.

Zo staat er in het Oude Testament ook een wet in Deuteronomium die zegt dat je niet met een os en een ezel samen mag ploegen. Voor de Joden was een os wat wij een rein dier noemen, en een ezel was een onrein dier. Het was hun verboden met die twee samen te ploegen. Daarvoor zouden ze een juk over de nek van beide dieren moeten leggen en moeten proberen die dieren met elkaar te laten samenwerken om de ploeg te trekken.

De apostel Paulus leek ook daarin een beeld te zien dat met mensen te maken had, want Paulus zei in 2 Korinthe 6:

Vorm geen ongelijk span met ongelovigen, want wat heeft gerechtigheid gemeenschappelijk met wetteloosheid, en welke gemeenschap is er tussen licht en duisternis?

2 KORINTHE 6:14

Het is duidelijk dat het idee om een ongelovige en een gelovige onder hetzelfde juk te plaatsen, in de ogen van Paulus net zo ongepast was als een os en een ezel onder hetzelfde juk plaatsen: iets reins en iets onreins onder hetzelfde juk.

We zullen niet ingaan op de betekenis van die uitspraken van Paulus, of op het onderwijs dat hij bij die gelegenheden gaf. Dit laat eenvoudigweg zien dat dieren in het Oude Testament soms werden gebruikt om bepaalde mensen aan te duiden. In het bijzonder werden onreine dieren gebruikt om onreine of goddeloze mensen aan te duiden, terwijl reine dieren vaak Gods volk vertegenwoordigden.

In het Oude Testament was het niet ongewoon dat God, door de profeten of zelfs in de Psalmen, over Gods volk Israël sprak als schapen, soms als geiten en soms als kalveren. Eén reden daarvoor is dat Israël Gods volk was en dat al die dieren reine dieren zijn.

Er zijn ook momenten in het Oude Testament waarop heidenen, die niet Gods volk waren, met onreine dieren werden vergeleken. Dit gebeurt in het visioen van Daniël in Daniël 7, waar hij vier heidense volken zag opkomen. In zijn visioen werden ze voorgesteld als een leeuw, een beer, een luipaard en een ander soort vleeseter die niet precies wordt geïdentificeerd. In al deze gevallen zouden dit onreine dieren zijn, en ze vertegenwoordigen heidense volken.

Er is in de Schrift een heel duidelijk patroon waarbij over dieren wordt gesproken en in bepaalde contexten een les over mensen wordt gegeven. Jezus doet hier hetzelfde.

Hetzelfde doet Hij hier wanneer Hij zegt:

Geef het heilige niet aan de honden, en werp uw parels niet voor de zwijnen, opdat die ze niet op enig moment met hun poten vertrappen, zich omkeren en u verscheuren.

MATTHEÛS 7:6

3

Reine dieren, honden en heidenen

Zwijnen en honden zijn allebei wat wij onreine dieren noemen. Voor een Jood moest een dier aan twee voorwaarden voldoen om als rein te worden aangemerkt. Ten eerste moest het een herkauwer zijn. Zoals dat in ouder Engels werd uitgedrukt: het dier moest zijn voedsel herkauwen. Een herkauwer is een soort zoogdier met meerdere magen. Zulke dieren kauwen hun voedsel en slikken het door naar een van hun magen. Daarna brengen ze het weer omhoog om er nog wat meer op te kauwen en slikken ze het opnieuw door. Tijdens het verteringsproces gaat dit voedsel door die

verschillende magen heen. De meeste dieren doen dat niet, maar sommige wel. Een koe is een voorbeeld van een dier dat een herkauwer is. Een schaap, geit of hert is een ander voorbeeld.

De dieren die rein waren, moesten niet alleen herkauwers zijn, maar ook hebben wat de Bijbel een gespleten hoof noemt. Koeien, schapen en geiten hebben die ook, maar een dier moest beide eigenschappen bezitten. Het moest een herkauwer met een gespleten hoof zijn. Daarom zou een hond geen rein dier zijn, want hij heeft helemaal geen hoeven en is geen herkauwer. Een varken was eveneens een onrein dier. Hoewel een varken wel een gespleten hoof heeft, is het geen herkauwer. Als een dier niet aan beide voorwaarden voldeed, namelijk herkauwer zijn en een gespleten hoof hebben, werd het dus tot de categorie onrein gerekend.

Voor de Joden was een onrein dier een dier dat niet gegeten en niet als offer aan God gebracht mocht worden. Een rein dier was een dier dat als offer aan God gebracht en gegeten mocht worden. De meeste reine dieren die de Joden aten en als offer brachten, waren schapen, stieren, kalveren en af en toe geiten. Dit waren dieren die herkauwers waren en ook een gespleten hoof hadden, en ze waren rein. Maar honden en varkens behoorden tot de vele soorten dieren die niet rein waren.

De Joden zelf waren het woord ‘hond’ al gaan gebruiken voor mensen die niet rein waren, als een soort beeldspraak. In de gedachten van veel Joden waren alle Joden rein en alle heidenen onrein. Dat kwam doordat de heidenen niet alleen niet tot het uitverkoren volk behoorden, maar ook religieuze gebruiken hadden die aanstootgevend waren. Voordat het christendom een enorme invloed kreeg op de cultuur van de heidenen — met andere woorden, in de tijd van Christus en daarvoor — waren heidenen altijd aanbidders van afgoden. Elke heidense samenleving had afgoden die men aanbad. Dat was zeer aanstootgevend voor God en, op hun vromere momenten, ook voor de Joden.

De Joden gingen zelf bij gelegenheid eveneens over tot het aanbidden van afgoden, maar de vromere Joden vonden het over het algemeen weerzinwekkend. Omdat de Joden in de tijd van Christus op dat punt in hun geschiedenis geen afgoden aanbaden en de heidenen wel, hadden zij een enorme minachting voor de heidenen. Het was gebruikelijk om een heiden een hond te noemen.

Zoals ik al zei, zelfs Jezus gebruikte dat woord voor een heidense vrouw. Zij zocht hulp bij Hem op een moment dat voor Hem de tijd nog niet was gekomen om naar de heidenen te gaan. Hij zei:

Hij antwoordde echter en zei: Het is niet behoorlijk het brood van de kinderen te nemen en naar de hondjes te werpen.

MATTHEÛS 15:26

Hij zei in feite dat de dingen die God Hem had gezonden om aan het Joodse volk te geven, op dat moment niet aan de heidenen gegeven moesten worden. De vrouw nam daar geen aanstoot aan en zei:

Zij zei: Ja, Heere, maar de hondjes eten ook van de kruimels die er vallen van de tafel van hun bezitter.

MATTHEÛS 15:27

Jezus was zo onder de indruk van haar antwoord dat Hij haar toch hielp, ook al was ze een heidin.

Het punt is dat het onder de Joden gebruikelijk was om het woord 'hond' te gebruiken als aanduiding voor onreine mensen, in het bijzonder heidenen. Het woord 'zwijnen' werd misschien eveneens zo gebruikt. Hoe dan ook, toen Jezus in dit geval over honden en zwijnen sprak, had Hij het beslist over mensen. Hij had het niet over dieren.

4

De geestelijke waarde van de parels

Welke les leert Hij hier? Het is duidelijk dat Hij erkent dat sommige mensen van andere verschillen wat betreft de vraag of ze rein zijn of niet. Maar wat draagt Hij Zijn discipelen op hiermee te doen? Hij zegt:

Geef wat heilig is niet aan honden en gooi je parels niet voor de zwijnen.

Waar gaat deze les werkelijk over? Wat zijn parels? Als honden symbolisch zijn en als varkens symbolisch zijn, dan zijn de parels en de heilige dingen ongetwijfeld ook beeldspraken voor iets. Dat is moeilijk vast te stellen. Het is helemaal niet zo gemakkelijk om precies te zeggen waar Hij naar verwijst. In veel gevallen passen christenen dit in hun denken toe op het delen van het Evangelie. Er zijn mensen die geloven dat Jezus zegt dat er bepaalde soorten mensen zijn met wie je het Evangelie niet moet delen. Of dat je, nadat je het met hen hebt gedeeld, daar niet mee moet doorgaan, omdat ze laten zien dat ze niet ontvankelijk zijn voor het Evangelie. Dat kan zijn wat Jezus voor ogen heeft.

We kunnen in elk geval dit zeggen: de illustratie die Jezus hier geeft van de honden en de varkens vertelt ons waarschijnlijk wat Zijn hoofdgedachte is. Als je bijvoorbeeld parels voor de varkens werpt, zullen ze geen respect hebben voor parels. Mensen hechten waarde aan parels omdat ze begrijpen dat het iets zeldzaams is, net als andere soorten edelstenen enzovoort. Waarde hechten aan iets zeldzaams, aan een edelsteen of een juweel, is iets wat alleen mensen kunnen. Een dier zal er waarschijnlijk niet op dezelfde manier waarde aan hechten. Een raaf kan zich inderdaad aangetrokken voelen tot een glimmend voorwerp, maar hij weet niet wat het verschil is tussen het deksel van een conservenblik en een zilveren munt. Het is gewoon een dier dat zich aangetrokken voelt tot glimmende dingen. Mensen daarentegen kunnen de waarde van iets onderkennen op grond van de zeldzaamheid ervan of op grond van iets anders. Wij zijn verfijnder dan dieren.

Dus als je een parel zou nemen en die aan iemand zou geven, zou die naar alle waarschijnlijkheid gewaardeerd worden. Waarschijnlijk zou die gekoesterd en met blijdschap en dankbaarheid aangenomen worden. Maar als je die parel in een varkenshok gooit, begrijpen de varkens niet goed wat er gebeurt. Ze denken dat je dingen naar hen gooit. Misschien keren ze zich tegen je, vertrappen ze de parels en vallen ze je aan. Dat is wat Jezus zei dat ze zouden doen. De reden dat ze dat doen, is natuurlijk dat ze niet weten wat een parel is. Voor hen verschilt die niet van een kiezelsteen. Een varken lijkt hier daarom te staan voor het soort mens dat de waarde van wat je hem geeft niet kan onderkennen.

Heel duidelijk heeft Hij het niet over financiële giften. Hij zegt niet: 'Geef geen geld of waardevolle voorwerpen aan mensen die ondankbaar zijn.' Hij heeft het over iets geestelijks, en Hij spreekt over heilige dingen:

Geef wat heilig is niet aan de honden.

Heel mogelijk doelt Hij op het Evangelie zelf. Dat is niet helemaal duidelijk. Misschien heeft Hij nog andere heilige dingen in gedachten, maar Hij zegt duidelijk dat je de dingen die echte waarde hebben, dat wil zeggen geestelijke waarde, niet moet geven aan mensen die niet in staat lijken te zijn de waarde ervan te onderkennen.

Er zijn mensen die, wanneer ze het Woord van God horen, het onmiddellijk herkennen als het Woord van God, zich erin verheugen en zeggen: 'God zij dank dat dit mij gegeven is en dat ik de gelegenheid heb gekregen het aan te nemen.' Wanneer Paulus aan verschillende gemeenten schreef, erkende hij soms dat zijn toehoorders het Evangelie op die manier van hem hadden aangenomen. In 1 Thessalonicenzen, hoofdstuk 2, vers 13, zegt Paulus:

Daarom danken ook wij God zonder ophouden dat u, toen u van ons het gepredikte Woord van God hebt ontvangen, het ook aangenomen hebt, niet als een mensenwoord, maar (zoals het werkelijk is) als Gods Woord, dat ook werkzaam is in u die gelooft.

1 THESSALONICENZEN 2:13

Paulus zei dat hij zich verheugde over wat hij bij de Thessalonicenzen zag, omdat zij onmiddellijk konden herkennen dat het het Woord van God was toen hij het Evangelie aan hen predikte. En zij namen het als zodanig met grote eerbied aan.

Er zijn andere mensen die het Evangelie niet aannemen als het Woord van God wanneer je het aan hen predikt. Misschien kan het hun zelfs niets schelen of het het Woord van God is. Als je een parel naar een varken gooit en het varken toont er geen belangstelling voor, en als je dat varken ervan zou kunnen overtuigen dat het geen

gewone steen is maar een parel van grote waarde, dan zou het varken er nog steeds geen belangstelling voor tonen. Het heeft eenvoudigweg niet het vermogen om de waarde van dat voorwerp te onderkennen.

Er zijn mensen die in zo'n gemoedstoestand verkeren dat ze niet in staat zijn de waarde van geestelijke dingen te onderkennen, net zomin als een hond heilig brood op waarde kan schatten of een varken een kostbare edelsteen. Ze zijn eenvoudigweg niet in staat de waarde ervan te herkennen. Daarom zullen ze niet alleen geen waardering hebben voor wat je hun geeft, maar ook niet voor jou. In de illustratie die Jezus geeft, kan een varken het als een vijandige daad opvatten als je een parel naar hem gooit. Het kan de parel negeren of vertrappen en vervolgens jou aanvallen.

5

Het Evangelie en liefde voor de waarheid

Hoe vertaalt dit zich naar de omgang met mensen? Ik ga uit van wat de meeste mensen aannemen, namelijk dat de parels waarover Jezus spreekt de dingen van God zijn, de waarheden van de Schrift en de waarheden van het Evangelie. Er zijn mensen aan wie je de waarheid eenvoudigweg niet kunt toevertrouwen. Dat betekent niet dat je tegen hen moet liegen. Het betekent alleen dat ze de waarheid zullen misbruiken. Daarom wil je hun niet meer geven dan ze naar waarde kunnen schatten.

Ik geloof dat we het Evangelie aan ieder schepsel moeten prediken. Jezus Zelf zei dat in Markus 16. Hij zegt:

En Hij zei tegen hen: Ga heen in heel de wereld, predik het Evangelie aan alle schepselen.

MARKUS 16:15

Ik geloof dat iedereen het Evangelie moet horen. Maar er komt een moment waarop iemand het Evangelie heeft gehoord en zijn reactie erop heel duidelijk maakt dat hij er geen waardering voor heeft. In feite lijkt hij heel duidelijk het soort mens te zijn dat er nooit waardering voor zou kunnen hebben, zelfs als hij werkelijk begreep dat het een

Woord van God is. God kan hem niets schelen. Heilige dingen kunnen hem niets schelen. Het zou niet verstandig zijn om onder zulke omstandigheden bij deze mensen op bekering te blijven aandringen, want ze zullen alleen maar een hekel aan je krijgen.

Het is interessant dat christenen, of mensen die een hart voor God hebben, een heel ander waardesysteem hebben dan mensen die dat niet hebben. Zo staat er vele malen in het boek Spreuken:

Wijs een spotter niet terecht, anders zal hij u haten. Wijs een wijze terecht, en hij zal u liefhebben.

SPREUKEN 9:8

Als je erover nadenkt: als je iets doet wat verkeerd is, wil je dan dat iemand je daarop wijst, of niet? Het antwoord op die vraag laat zien of je, geestelijk gesproken, een dwaas of een wijs mens bent.

Een wijs mens wil doen wat juist is. En als zo iemand doet wat verkeerd is, wil diegene gecorrigeerd worden. Dat betekent niet dat het niet gênant is om gecorrigeerd te worden. Als je rondloopt met ei op je gezicht zonder dat je het weet, wil je dan dat iemand het je vertelt of niet? Natuurlijk is het een beetje gênant als iemand het je vertelt, maar wil je niet dat diegene het je vertelt? Ben je niet liever even in verlegenheid gebracht, zodat je het kunt schoonmaken, dan dat iedereen het ziet maar niemand iets tegen je zegt?

Hetzelfde geldt als je gulp openstaat. Soms hebben mensen dat probleem en wil niemand er iets van zeggen. Het is gênant als iemand je erop wijst. Maar sommige dingen waarvan het gênant is om ze te horen, zijn waardevol voor degene die ze moet horen, en diegene kan er dankbaar voor zijn.

Iemand die de waarheid liefheeft, de dingen van God liefheeft en in een juiste verhouding met God wil staan, kan het ongemakkelijk en gênant vinden wanneer hem wordt verteld dat hij iets verkeerd doet, of dat wat hij doet zonde is. Maar hij zal het toch aanvaarden, omdat hij de waarheid liefheeft. Er zijn mensen die er totaal anders

over denken. Zij willen niets horen wat hen in verlegenheid brengt of te schande maakt. De waarheid kan hun minder schelen dan gelukkig zijn, door niemand bekritiseerd worden, enzovoort.

De Bijbel noemt iemand die correctie haat een dwaas en tekent een wijs mens als iemand die correctie aanvaardt. Voor geestelijke zaken in het algemeen geldt hetzelfde. Iemand die het Evangelie hoort en daardoor heel goed in verlegenheid gebracht kan worden en zich voor zijn eigen zonde kan schamen, zal het óf aanvaarden en zeggen: 'Dit is het Woord van God. Het is een kostbare parel van grote waarde. Het is iets van ontzaglijke waarde. Ik zal het aanvaarden, hoeveel schaamte het me ook kost om mijn zonde toe te geven. Ik zal het toch aanvaarden, omdat het de waarheid is en ik de waarheid waardeer.'

Maar er zijn genoeg andere mensen die zich eenvoudigweg ongemakkelijk voelen bij de waarheid. De waarheid is niet vleierend. De waarheid prikt de luchtbel van hun eigen vermeende goedheid en deugdzaamheid door, en dat bevalt hun niet. Daarom zullen ze haar verwerpen, en zullen ze ook de boodschapper willen vertrappen.

Er komt een moment, zegt Jezus, waarop je kunt onderscheiden dat iemand met wie je de waarheid deelt niet werkelijk in die waarheid geïnteresseerd is. Als iemand werkelijk niet in de waarheid geïnteresseerd is, dan is hij naar alle waarschijnlijkheid het soort mens dat Jezus beschrijft als een hond of een varken. Zo iemand is onrein. Zoals een varken de waarde van een parel die ervoor wordt geworpen niet kan onderkennen, zo kan een bepaald soort mens de waarde van de waarheid die hem wordt gegeven niet onderkennen. Zodra je hebt ontdekt dat iemand zo is, moet je hem niet nog meer waarheid geven, anders zal hij die waarheid en jouzelf mishandelen.

Toen Jezus tot de menigten vreemdelingen sprak, sprak Hij altijd in gelijkenissen. In Mattheüs 13 vroegen de discipelen:

En de discipelen kwamen naar Hem toe en zeiden tegen Hem:
Waarom spreekt U tot hen door gelijkenissen?

MATTHEÛS 13:10

Hij zei:

Omdat het u gegeven is de geheimenissen van het Koninkrijk der hemelen te kennen, maar aan hen is het niet gegeven.

MATTHEÛS 13:11

Met 'u' bedoelde Hij de discipelen. Wat Hij bedoelde, was dat die discipelen al hadden laten zien dat ze vastbesloten waren Hem te volgen en belangstelling hadden voor de waarheid van God. Hij wilde dat zij al Zijn geheimen kenden. Hij sprak duidelijk met hen en legde in hun aanwezigheid de verborgenheden van het Koninkrijk van God uit. Maar Hij vertrouwde de menigten, die niet zo'n blijk van toewijding of liefde voor de waarheid hadden gegeven, niet alle verborgenheden van het Koninkrijk der hemelen toe. Hij verborg die in verhalen die wij gelijkenissen noemen. Zo leek Jezus Zelf het beginsel in praktijk te brengen dat Hij Zijn parels niet voor de zwijnen wierp.

Als iemand in de menigte meer wilde weten over wat Jezus bedoelde, kon diegene naar Hem toe komen, zich aan Hem verbinden, Hem volgen, een discipel worden en laten zien dat hij de waarheid liefhad. Als dat het geval was, zouden ook aan hem de verborgenheden van het Koninkrijk van God worden gegeven, want Jezus legde Zijn discipelen onder vier ogen alles uit.

Zo geeft Jezus Zelf het voorbeeld van deze leer, en ik denk dat dit ook leerzaam is voor ons. We moeten bereid zijn het Evangelie aan iedereen te verkondigen. Maar wanneer we merken dat iemand halsstarrig is en de waarheid niet wil waarderen, moeten we hem niet lastigvallen met nog meer. Zulke mensen laten zien dat ze behoren tot die groep waarover Paulus in 2 Thessalonicenzen 2 spreekt:

omdat zij de liefde voor de waarheid niet aangenomen hebben om zalig te worden.

2 THESSALONICENZEN 2:10

en daarom geeft God hun niet nog meer waarheid. Paulus zegt zelfs:

En daarom zal God hun een krachtige dwaling zenden, zodat zij de leugen geloven.

2 THESSALONICENZEN 2:11

Gods waarheid is voor degenen die het vermogen hebben haar naar waarde te schatten en te omarmen. Ik geloof dat alle mensen in twee groepen vallen. De ene groep bestaat uit degenen die de waarheid liefhebben en alles voor de waarheid zullen opofferen, zelfs hun reputatie, hun populariteit en hun comfort. Maar er zijn anderen die iets méér liefhebben dan de waarheid, en zij zijn degenen aan wie God geen recht geeft op een volledige bekendmaking van de waarheid.

Dat is wat Hij volgens mij tegen Zijn discipelen zegt. Dit zijn degenen die de waarde van de waarheid niet kunnen inzien. Val hen er daarom niet mee lastig, want ze zullen zich alleen maar vijandig tegenover je opstellen. Dat is volgens mij de betekenis van deze uitspraak van Jezus hier in Mattheüs 7:6. We zullen onze studie van de Bergrede voortzetten.

Om verder te lezen

Alle bijbelteksten die in deze lezing aan bod komen, in de volgorde waarin ze gebruikt zijn.

- Mattheüs 7:6
- Mattheüs 15:26
- 1 Korinthe 9:9
- 1 Korinthe 9:9-10
- 2 Korinthe 6:14
- Mattheüs 15:27
- 1 Thessalonicenzen 2:13
- Markus 16:15
- Spreuken 9:8
- Mattheüs 13:10
- Mattheüs 13:11

- 2 Thessalonicenzen 2:10
 - 2 Thessalonicenzen 2:11
-

Lezing © Steve Gregg / The Narrow Path. Nederlandse vertaling © 2026 Vers voor Vers. De bijbeltekst in deze uitgave is ontleend aan de Bijbel in de Herziene Statenvertaling, © 2010/2016 Stichting HSV.